Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №20 (95) 8 ЖОВТНЯ 2021 РОКУ

Дорогі земляки!

14 жовтня календар містить одразу три свята: День захисника й захисниці України, День українського козацтва та свято Покрови пресвятої Богородиці.

Споконвіку наш народ звертався до пресвятої Богородиці за заступництвом, особливо у важкі історичні часи. Козаки вірили, що їх охороняє саме свята Покрова, й будували однойменні храми. На Запорізькій Січі саме цього дня приймали поповнення та обирали нового отамана.

В незалежній Україні з 1999 року 14 жовтня відзначають День Українського козацтва, а з 2015 – ще й День захисника та захисниці України.

Щиро вітаю з потрійним святом усіх, хто захищає рубежі України на фронті, й усіх, хто зміцнює державу в тилу. Бажаю вам козацьких учинків, звитяг і глибокої духовності. Хай прагнення відстоювати свою волю та незалежність і надалі буде неодмінною рисою усього українського війська! Хай Покрова пресвятої Богородиці завжди охороняє кожну родину та всю Україну!

З повагою

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради, голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі Білоцерківської громади!

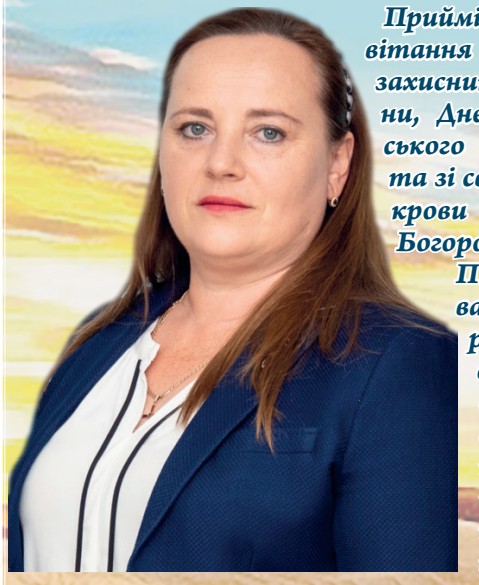

Прийміть щирі вітання з Днем захисника України, Днем українського козацтва та зі святом Покрови пресвятої Богородиці!

Покрова – єдине релігійне свято, що одночасно є державним і національно-патріотичним. Як і більшість релігійних свят, воно сягає своїми корінням в язичництво. Покрова символізує заспокоєння і засинання природи, покривання її на зиму опалим листям та снігом. Пресвята Богородиця вважалася заступницею жінок і дівчат і водночас – покровителькою козаків.

Наші пращури напередодні закінчували всі важливі сільськогосподарські роботи: збирали врожай і завершували сіяти озимину. Український народ завжди був налаштований на мирну працю, та при потребі давав належну відсіч ворогові. Тож День козацтва й День захисника України – це свято тих, хто готовий стати на захист рідної землі, віддати життя за свій народ.

У нинішній непростій для нашої країни ситуації ми низько вклоняємося всім українським воїнам та просимо у пресвятої Богородиці заступництва за наш народ.

Із нагоди свят щиро бажаю всім жителям громади міцного здоров'я, незламного духу, завзяття, любові й миру на землі!

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні земляки!

14 жовтня Україна відзначатиме три славетних свята: Покрову пресвятої Богородиці, День українського козацтва й День захисника України.

Цього дня ми віддаємо данину поваги всім, хто боронить нашу землю на Сході України. На території нашої громади проживає 108 учасників АТО та ООС – гідних нащадків українського козацтва, які в тяжку для країни хвилину взяли до рук зброю та стали на захист України.

Шановні захисники! Ви довели, що у ваших жилах тече гаряча козацька кров. Ви є прикладом для молоді, й уся громада пишається вами.

Особливі слова подяки цього дня – ветеранам Другої світової війни. Ваш подвиг назавжди залишиться у наших серцях. Ваш приклад є зразком патріотизму і мужності для нинішнього покоління.

Сердечно вітаю всіх жителів громади і з особливим для українців днем – святом Покрови. Зичу міцного здоров'я, довголіття, незламного духу, успіхів у повсякденній праці задля розбудови нашої громади, України.

Слава Україні! Слава її героям!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Вклонімося великим тим рокам...

Школярі Мостовівщинського ЗЗСО покладають квіти до пам'ятника Невідомому солдатові.

Днем остаточного звільнення Полтавської області від німецько-фашистських загарбників є 14 грудня 1943 року. Саме тоді пролунало останнє повідомлення Радінформбюро про бої під Кременчуком: «Західніше Кременчука наші війська продовжили наступ і оволоділи пунктами Шабельники, Боровиця, Погорільці, Мордва, Росошенці».

Проте більша частина області була звільнена від окупантів у 20-х числах вересня: війська Центрального, Воронезького і Степового фронтів, наступаючи з різних боків, 19 вересня оволоділи райцентрами Пирятин, Лубни, Хорол, Гребінка, 20 вересня – Чутове, Карлівка, 21 вересня – Велика Багачка, Машівка, Опішня...

23 вересня радянські війська звільнили від німців Полтаву, Нові Санжари, Семенівку, 24 вересня – Решетилівку, наступного дня – Кобеляки, а 29 вересня після триденних боїв визволителів вітав Кременчук.

Тож саме в 20-х числах вересня ми згадуємо події майже 80-річної давнини: вклоняємося світлій пам'яті всіх загиблих у роки Другої світової війни, дякуємо ветеранам-визволителям, уславлюємо тих, хто в тилу самовіддано наближав розгром ворога...

В усіх навчальних закладах громади відбулися заходи, присвячені річниці звільнення Полтавщини від німецько-фашистських загарбників: педагоги підготували та провели для школярів тематичні години спілкування, уроки пам'яті тощо. У ці дні діти й дорослі разом переглядали та обговорювали документальні фільми. У багатьох закладах школярі малювали малюнки про мир, брали участь у виставках квіткових композицій.

Живі квіти лягли й до підніжжя пам'ятників визволителям та загиблим у роки війни.

Десята сесія сільської ради

Майже пів сотні питань розгляну-ли депутати Білоцерківської сільської ради під час чергової десятої сесії, що відбулася 27 вересня.

Серед найважливіших – внесення змін до показників бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади на 2021 рік, затвердження Положення про Фонд та Програми охорони навколишнього природ-ного середовища Білоцерківської сільської ради.

Значна частина питань стосувалася роз-гляду заяв жителів громади про приватиза-цію земельних ділянок та надання дозволів на виготовлення відповідної документації.

Усією школою допомогли онкохворим дітям

Найефективніший спосіб прищепити дітям справжні цінності – залучати їх до проєктів, які їм під силу та які змінюють світ.

Протягом вересня благодійний фонд «Таблеточки» за ініціа-тиви Національного банку України та підтримки Міністерства освіти і науки України проводив всеукраїнську благодійну акцію «Монетки дітям» на підтримку онкохворих дітей.

Потрібно було зібрати й здати монети номіналом 25 коп., які вже вийшли з обігу, але лишилися в багатьох громадян.

Білоцерківський заклад освіти приєднався до проведення ак-ції. Упродовж двох тижнів, із 7 по 21 вересня, школярі збирали монети, щоб потім перерахувати їх у благодійний фонд «Табле-точки».

Чимало мешканців села, громади, району підтримали учнів у їхньому прагненні допомогти онкохворим дітям, щиро дя-куємо за це! Кожна така монета – це крок назустріч здоровому дитинству. Спільно зібрали й перерахували 484 грн.

Найактивнішими виявилися учні 6 класу, тож вони нагород-жені екскурсійною поїздкою. На другому місці – четвертокласни-ки, на третьому – колектив учнів 8 класу.

Проте головне – не перемога й призові місця, а відчуття сили єднання заради досягнення мети.

Н. І. ПИСАРЕНКО,
заступник директора Білоцерківського закладу освіти.

У Білоцерківському ЗЗСО збирають монети.

«Ми за спокій і мир на Землі»

21 вересня увесь світ відзначає Міжнародний день миру. Мир у рідній Україні – це найзаповітніше бажан-ня усіх українців, яке вони висловлюють уголос так:

«Нам не треба війни, не треба –
Ми за спокій і мир на Землі,
Щоб щасливо зростали діти
І не бачили жаху війни».

У Мостовівщинському ЗЗСО І—ІІ ступенів активно долучилися до відзначення Дня миру. Учні початкових класів малю-вали малюнки «Ми за мир», проводили ранкові зустрічі, виготовляли «Долоньки миру». Для учнів 6—9 класів класні керів-ники підготували та провели тематичні інформаційні хвилинки, флешмоб «Хай буде мир». Школярі виготовляли сим-волічних голубів та прапорці.

У закладі працювали фотозони. У кож-ного на вустах цього дня звучала фраза: «Нам потрібне мирне небо»...

О. Г. НЕТЯГА,
директор закладу.

Мостовівщинські школярі зі своїми виробами.

Забезпечення інсуліном по-новому

З квітня 2016 року в Україні діяла Програма відшкодування вартості препаратів інсуліну, затверджена Постановою КМУ № 239. Але такий ме-ханізм мав певні недоліки. Так, фінансування програ-ми відбувалося за субвенцією. Однак її розмір був не-достатнім і не забезпечував 100% потреби пацієнтів із цукровим діабетом. Часто траплялися ситуації, коли інсулінів вистачало лише на перші дні місяця, далі програму дофінансовували місцеві бюджети або хворі купували інсулін власним коштом.

Це несправедлива система, бо пацієнт не повин-ен залежати від того, як швидко він дійшов до лікаря й аптеки. Інсуліни мають бути доступними цілий місяць та цілий рік.

Із 1 жовтня 2021 року Програма забезпечення ін-суліном змінилася. Відтепер реімбурсацію інсулінів адмініструє Національна служба здоров'я України (НСЗУ). До кінця року на програму виділено 660 млн грн. Цього достатньо, щоби забезпечити всіх пацієнтів інсуліном безплатно – за умови запровадження та дотримання певних чітких правил. Забезпечення хво-рих на цукровий діабет інсулінами відбуватиметься приблизно так, як за програмою «Доступні ліки».

Відповідно, алгоритм дій лікаря й пацієнта дещо зміниться.

1. Держава гарантує пацієнтам із цукровим діа-бетом безплатне лікування інсулінами.

2. Рецепт на препарати стає електронним. За е-рецептом пацієнт отримує інсулін або безоплат-но, або з невеликою доплатою. Електронний рецепт дійсний на всій території України.

3. Щоб отримати електронний рецепт із 1 жовт-ня, пацієнтам необхідно мати індивідуальний план лікування. Його складає лікар-ендокринолог, який фіксує діагноз, тип та дозування інсуліну.

Тому варто відвідати ендокринолога, щоб лікар створив індивідуальний план в електронній системі охорони здоров'я.

4. У подальшому електронний рецепт зможе ви-писати й сімейний лікар. Тому тим, хто ще не обрав лікаря, який надає первинну медичну допомогу, по-трібно це зробити вже зараз.

Зверніть увагу: сімейний лікар виписує електрон-ний рецепт відповідно до плану лікування, який складено ендокринологом. Змінити призначення ен-докринолога сімейний лікар не може. По закінченню кількості інсуліну за планом лікування сімейний лікар направляє пацієнта до ендокринолога для коригуван-ня або створення нового плану. А до кого звертатися за повторним рецептом, пацієнт обирає самостійно.

За матеріалами НСЗУ.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Рокита
ДОРОНІНОЇ
Галини Миколаївни;

жителя с. Колосівка,
ветерана праці
ТИМОШЕНКА
Григорія Івановича;

жительки с. Попове
ШИШКИ
Наталії Іванівни;

жительки с. Балаклія,
ветерана праці, дитини війни
ШИПОШІ
Ганни Олексіївни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

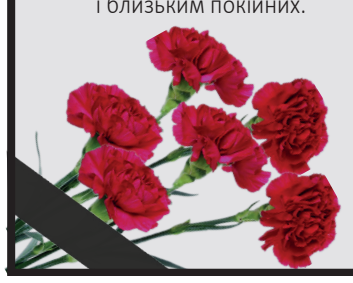

У Бірках з'явився спортивний майданчик

Активні жителі с. Бірки давно мріяли про сучасний спор-тивний майданчик, адже в нашому населеному пункті, де проживає близько 600 жителів, не було належно обладнано-го місця для занять спортом і фізичною культурою.

Торік наше село в черговий раз узяло участь у конкурсі «Бюджет участі Полтавської області—2020». Ініціативна група на чолі з Н. П. Падалій підготувала проєкт облашту-вання спортивного майданчика. Цей проєкт переміг у конкурсі та ви-грав часткове (50%) фінансування з обласного бюджету. Іншу половину коштів надала Білоцерківська сільська рада.

Не буду кривити душею: ми з нетерпінням чекали, коли на те-риторії села з'являться спортивні тренажери, щоб усі бажаючі могли приходити займатися спортом.

Чимало було труднощів із підготовкою та встановленням цього майданчика, але, як говорять у народі, «гуртом і батька легше бити». Завдяки активним одно-сельцям, ініціативним ерудованим хлопцям 1—2 жовтня майданчик був встановлений. Він містить різ-номанітні тренажери на всі групи м'язів, доступ до нього буде вільним для всіх бажаючих у будь-який час.

Добре попрацювали Руслан Вишар, Андрій Митюк, Влад Сидо-ренко, Іван Срібний і учасник АТО, наш працівник по благоустрою Віталій Польонка. Хлопці викопали 32 ями, замісили бетон, установи-ли тренажери й потім закріпили їх. Працювали по черзі зранку й до вечора!

Хоча варто назвати усіх, хто до-лучився до реалізації проєкту. Це голова ради ветеранської органі-зації Михайло Борисович Мацько, учасник АТО Сергій Моргун, брати Олександр та Володимир Осіпови, Владислав Гомон, Владислав Лег-кий, В'ячеслав Дзюбенко, Олександр Чорнуха, Віктор Вишар, Михайло Набоков, Андрій Олефір і, звичайно ж, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. Завдяки зусиллям цих людей тепер у Бірках є всі умови для заняття спортом та фізичною культурою на свіжому повітрі.

Також варто подякувати приват-ному підприємцю Інні Миколаївні Назаренко за організацію скромно-го застілля. Ми це робимо не для себе, а щоб село розвивалося.

І. В. ЗАВЕРУХА,
с. Бірки.

Жителі Бірок пишаються нещодавно встановленим спортивним майданчиком.

Шановні працівники ПП «БІАГР»!

У третю неділю жовтня (цього року – 17 жовтня) ми відзначатимемо наше з вами професійне свято – День працівників харчової промисловості.

Головними принципами діяльності ПП «БіАГР» є чесність, порядність і відповідальність, а також командна робота всього колективу. Саме завдяки спільним зусиллям нам удалося створити сучасне європейське підприємство, забезпечити високу якість продукції та завоювати довіру споживачів.

Підприємство постійно розвивається, нарощує обсяги
виробництва та з року в рік посідає лідируючі позиції серед молокопереробних підприємств України. За результатами 2020 року ми маємо третє місце з виробництва сиру кисломолочного та п'яте – серед виробників солодковершкового масла. Переконаний, що це не межа наших можливостей, у подальшому ми спроможні подолати нові вершини на шляху до лідерства.

З нагоди свята бажаю всім міцного здоров'я, щастя, достатку та нових трудових звершень!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромслоова група».

Дорогі друзі, колеги й ветерани підприємства!

Від щирого серця вітаю із професійним святом – Днем працівників харчової промисловості.
Щиро дякую за вашу щоденну працю, за професіоналізм, сумлінність, творчий пошук та наполегливість, за те, що продукція підприємства має неодмінно високу якість та задовольняє найвибагливіші смаки споживачів.

Бажаю й надалі залишатися відданими обраній справі та рідному підприємству. Ми цінуємо працю кожного й зробимо все можливе, щоб створити на виробництві максимум зручностей, а в колективі – сприятливий моральний клімат.

Хай праця неодмінно дарує задоволення. Хай кожен день вашого життя буде щасливим та радісним, сповнений нових відкриттів, здобутків і досягнень!

Зичу всім миру, здоров'я, любові й розуміння в родинах, оптимізму та нових виробничих успіхів. Пам'ятайте: все буде БІЛО!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор
ПП «Білоцерківська агропромслоова група».

Дорогі земляки!

Напередодні Дня працівників харчової промисловості вітаю зі святом усіх, хто виконує одну з найважливіших місій у суспільстві: забезпечує людей продуктами харчування.

Нашій громаді пощастило: на її території успішно працює ПП «БіАГР» – одне з найкращих молокопереробних підприємств України, провідний виробник високоякісного масла, сиру та іншої молочної продукції.
Завдяки ПП «БіАГР» жителі громади забезпечені стабільною високооплачуваною роботою, а до бюджету сільської ради надходять значні відрахування. Ці кошти дозволяють підтримувати заклади освіти, культури, поліпшувати соціальний захист, реалізувати багато корисних
проєктів.
Окрім обов'язкових платежів, ПП «БіАГР»
повсякчас надає фінансову та іншу допомогу громаді: забезпечує транспортом, ремонтує дороги й соціальні об'єкти, бере участь у всіх заходах.
Бажаю всім працівникам харчової промисловості та причетним до свята міцного здоров'я,
мирного неба, добра й благополуччя, наснаги та успіхів на благо нашої громади.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова

Щоб на столі був не лише хліб, а й до хліба...

Директор ПП «БіАГР» Р. В. Коваленко.

Чи задумуємося ми, готуючи собі ранковий бутерброд із маслом або сиром, якими шляхами й звідки прийшло до нас те, що в буквальному сенсі ми використовуємо «до хліба»? Чи уявляємо собі, скільки людей доклало зусиль до того, щоб ми без проблем могли заповнити свій холодильник і маслом, і сметаною, і йогуртом, і сиром? Мабуть, більшість із нас такими питаннями не переймається, а мешканцям великих міст узагалі достатньо інформації, що молоко береться не з крана, а від корови, а сир росте не на деревах, а купується в магазині.

Директор ПП «Білоцерківська агропромислова група» Роман Володимирович Коваленко знає про виробництво молочних продуктів абсолютно все. І навіть більше. Він в курсі найновіших, найпрогресивніших технологій, які існують у молочній галузі, бо разом із великим колективом підприємтсва безпосередньо впроваджує ці технології на виробництві.

Нова лінія фасування масла

– Для ПП «БіАГР» цей рік був роком завершення розпочатих раніше проектів, – ділиться він із читачами газети. *– Торік ми почали глобальну реконструкцію на підприємстві, в ході якої встановили сучасну систему очищення води, замінили всі інженерні мережі, а також оновили частину обладнання. Нещодавно в цеху з виробництва масла запрацювала нова лінія фасування продукції. Це обладнання відомого виробника – польської компанії «Trepko». Воно дозволяє не лише фасувати масло в пачки по 180 і 200 г, а й автоматично складає ці пачки в ящики, які само й формує.*

Раніше ми виготовляли масло моноліт, який складали в камеру, потім виймали, розпаковували, вручну подавали в гомогенізатор, потім фасували, пакували… Та час не стоїть на місці, з'являються нове сучасне обладнання, нові технології.

Усі основні виробничі процеси на підприємстві комп'ютеризовані. Маслороб Максим Шепель за роботою.

Позаторік ми встановили експериментальний зразок – сепаратор високожирних вершків шведської компанії «Tetra Pak». Торік продовжили оновлювати обладнання маслоцеху, що дозволило переробляти більшу кількість сировини, а головне – забезпечило високий мікробіологічний захист кінцевого продукту. Тепер же безпосереднього контакту з людиною немає взагалі, а процес виробництва масла відбувається безперервно: масло прямо з маслоутворювача подається на фасувальний апарат, а звідти – на пакувальну лінію. Вже запаковані ящики надходять до піддона, де їх забирають та везуть на склад готової продукції.

Освоїли виробництво сироватки

І це далеко не всі новини на підприємстві, з якими знайомить нас Роман Володимирович. Так, нещодавно в цеху з виробництва сухих молочних сумішей запрацювала лінія з переробки сироватки.

– В Україні сироватка вважається ледь не відходами виробництва, ми її використовуємо для відгодівлі корів, свиней, – говорить директор. *– А от у Європі це дуже цінна складова для виготовлення дитячого харчування.*

Водночас вимоги до такої продукції дуже високі. Та й виготовляти її непросто. Останнім часом успішно використовують нанотехнології, зокрема електродіаліз – мембранну технологію, під час якої відбувається відділення мінералів від самої сироватки (демінералізація). Можна отримувати кінцевий продукт із різним ступенем мінералізації залежно від потреб споживача – від 50 до 90%.

Кілька останніх років ми вивчали європейські технології переробки сироватки й вирішили освоїти це виробництво. Довелося дещо розширити цех із виробництва сухих молочних сумішей. Ми частково використовуватимемо наявне в цеху обладнання (зокрема сушарку, вакуумну установку). Поряд змонтували нове устаткування для згущення та демінералізації сироватки. Це продукція кількох провідних європейських компаній, а змонтував лінію наш давній партнер – словацька компанія «Milking».

У перші дні після запуску нового відділення ми виконували лише нанофільтрацію та демінералізацію сироватки на електродіалізі. В результаті отримували згущену сироватку. Її залюбки купують кондитерські фабрики – це сировина, з якої виготовляють помадку для круасанів. А вже на початку цього місяця освоїли й процес сушіння.

Нові компресорна станція, бренд і слоган

– Під обидва ці проекти, – продовжує Роман Володимирович, *– ми побудували нову компресорну станцію. Вже запустили першу її чергу на 2 МВт. До цього могли використовувати потужності в межах 630 кВт по холоду.*

Незабаром демонтуємо старе обладнання, установимо та запустимо другу чергу станції – третій компресор. Це дозволить використовувати 3 МВт, тобто в 4-5 разів більше, ніж було. Таким чином повністю забезпечимо холодом усе виробництво й системи приточної вентиляції та кондиціювання. А це значить, що у виробничих цехах можна буде дотримуватися всіх температурних режимів.

Підсумовуючи, хотів би сказати, що новації відбулися не лише безпосередньо на виробництві, а й у пакуванні нашої продукції. Навесні ми створили нову торгову марку «БІЛО» з використанням білого й барвінкового кольорів та запустили новий слоган: «Все буде БІЛО!» При цьому наші основні принципи – виробляти лише високоякісну екологічно чисту продукцію, дарувати людям здоров'я й щастя – лишаються незмінними.

Користуючись нагодою, хотів би привітати увесь колектив підприємства з Днем працівників харчової промисловості. Бажаю усім нових успіхів і досягнень, а головне – задоволення від роботи. Ми – одна команда, яка разом робить спільну справу й дарує людям здоров'я, бадьорість, наснагу від споживання якісних молочних продуктів.

Записала Зінаїда МАТЯШОВА.

Висока якість – понад усе

Члени дегустаційної комісії інженер з якості Ольга Миколаївна Жук і технолог Михайло Олександрович Клименко за роботою.

Приватне підприємство «Білоцерківська агропромислова група» вважає своєю місією забезпечувати людей високоякісними натуральними продуктами харчування.

Якості продукції підпорядковане все: постійний контроль сировини й навіть таро-пакувальних матеріалів, сучасне високотехнологічне обладнання, дотримання технологій виробництва. І, звичайно ж, ретельна перевірка якості виробленої продукції на виході з підприємства.

У лабораторії ПП «БіАГР» лаборантка Дар'я Рудик демонструє нам аналізатор молока «Milkostat». Цей високотехнологічний пристрій дозволяє контролювати численні показники молока: жир, білок, щільність, кислотність, лактозу і т. д., причому за лічені секунди! Пристрій напрочуд простий у використанні, а результати виводяться на дисплей комп'ютера.

Та попри сучасне обладнання, головними контролерами якості все ж залишаються люди. Щоранку в дегустаційній залі підприємства збирається дегустаційна комісія, яка оцінює всю вироблену за добу продукцію. Члени комісії перевіряють як зовнішній вигляд упаковки, так і органолептичні властивості виробленого: смак, запах, колір, консистенцію, форму тощо. За результатами дегустації кожен із 9 членів комісії готує окрему оцінку кожного виду продукції.

Лише після того, як вироблене за добу отримає позитивні відгуки фахівців-виробничників, його спрямовують на склад готової продукції, а звідти – до споживача.

Як це важливо: бачити перспективу

Такою була контора колишнього підприємства.

Сучасне офісне приміщення ПП «БіАГР».

Коли 1 січня 1960 року в Білоцерківці розпочала роботу виробнича дільниця Миргородського сирзаводу, ніхто навіть гадки не мав, що в майбутньому вона перетвориться на одне з найбільших молокопереробних підприємств України.

По суті, це був такий собі «перевалочний пункт» між колгоспами (виробниками молока) та переробником. 1964 року Білоцерківську дільницю підпорядкували Решетилівському маслозаводу, але на діяльність підприємства це не вплинуло: воно, як і раніше, забирало молоко від місцевих колгоспів, сепарувало його й направляло на подальшу переробку.

Сім років (1968–1975) підприємство перебувало на самостійному балансі й виготовляло власну продукцію: пастеризоване молоко, кефір, бринзу й навіть морозиво. Однак 1975 року знову повернулося в підпорядкування Миргородського сироробного комбінату.

Лише 1992 року після створення ВАТ «Білоцерківський молочний завод» підприємство вирушило в самостійне плавання. Але початок 90-х років був украй непростим для української економіки, тож і мандрівка бурхливим морем ринкової економіки виявилася для Білоцерківського заводу вкрай непростою, сповненою неабияких труднощів. Довелося звільнити частину працівників, а тих, що залишилися, перевести на триденний робочий тиждень.

Звісно, це не рятувало підприємство, а лише затягувало його агонію. Кінець був неминучим, якби... Якби 2001 року не втрутився один із акціонерів ВАТ – Віктор Володимирович Кордубан. Він не був чарівником чи філантропом, він був просто розумною й далекоглядною людиною. І бачив перспективи подальшого розвитку підприємства, розумів, як його відродити, а тому розпочав нечувану за масштабами модернізацію.

Починалося все із заміни технологічного устаткування для ліній виробництва вершкового масла, спредів та казеїну. Постало питання газифікації заводу, й Віктор Володимирович на радість усім жителям Білоцерківки проклав газопровід у село.

Швидкими темпами зводилися нові сучасні виробничі корпуси, будівля транспортного відділу, мийка, складські приміщення, адмінкорпус...

Розширювалося виробництво, збільшувалася кількість працівників підприємства. На сьогодні ПП «Білоцерківська агропромислова група» (так називається підприємство з 2008 року) забезпечує роботою й гідною заробітною платою понад тисячу працівників на основному виробництві у нашій Білоцерківській ТГ та у своїх філіях на території Полтавської, Київської й Харківської областей.

Асортимент продукції теж значно розширився. Окрім традиційних масла (на сьогодні ПП «БіАГР» виробляє три його види в різних формах фасування), тут випускають сир кисломолочний домашній (теж три види й різне фасування), сири плавлені пастоподібні, сир вершковий і сир плавлений скибковий, сухе молоко, а віднедавна – ще й сироватку.

Не зайве наголосити: ще 2009 року на підприємстві почали впроваджувати міжнародні стандарти якості продукції, що зробило її конкурентоспроможною та привабливою в очах споживачів.

За останніх 20 років зроблено чимало. Однак історія успіху та стрімкого злету підприємства буде неповною, якщо замовчувати труднощі, невдачі та періодичні розчарування від несподіваних «сюрпризів». Вони теж були, вони неминучі як на шляху до успіху, так і загалом у житті. Проте Віктор Володимирович Кордубан воліє не говорити про них. Зазначає лише, що досягнення ПП «БіАГР» були б неможливими, якби не підтримка та злагоджена командна робота всього колективу підприємства.

Вони не мислять свого життя без підприємства

Для багатьох жителів Білоцерківки й навколишніх сіл Білоцерківська виробнича дільниця (згодом – ВАТ «Білоцерківський молочний завод», тепер – ПП «БіАГР») – це ніби їхня друга домівка, частина життя. Ми попросили поділитися своїми спогадами людей, які тривалий час працюють на підприємстві.

Світлана Миколаївна Захаренко, заступник директора по заготівлі сировини, голова місцевого комітету профспілки:

– Я починала працювати на підприємстві в липні 1996 року заготівельником сировини, потім була інспектором по заготівлі, зрештою, стала займатися торгівлею. З упевненістю можу сказати: те, що було тоді, й те, що зараз – це небо й земля! Тут навіть нічого порівнювати, все кардинально змінилося: і виробничий процес, і умови праці, й відношення до працівників, і обсяги продукції...

Зараз ми переробляємо близько 300 т молока в день, у тому числі 10–11 т зливного, закупленого у населення. Нам постачають сировину селяни не лише з нашої Білоцерківської ТГ, а й з Гадяччини, Шишаччини, Решетилівщини, колишніх Хорольського, Семенівського, Новосанжарського районів.

По господарствах їздять великі молоковози на 10-15 т, у населення скуповуємо молоко маленькими машинами – до 4 т. Автопарк дуже великий, він постійно поповнюється.

Коли ж я починала працювати, на підприємстві було всього 3 молоковози. Вони збирали 3,5 т молока в день, причому в основному в людей.

Колгоспи на той час розпалися, а населення тримало чимало корів. Я приходила на роботу о 5-й ранку, сідала в молоковоз, і ми їздили та скуповували молоко. Попередньо я телефонувала голові сільради, домовлялася, коли ми приїдемо, просила попередити людей, щоб приносили молоко...

Люди були дуже раді, охоче здавали молоко й приносили якнайкраще. Стандартна жирність молока – 3,4%, та ми цілий молоковоз привозили із жирністю 4,2%. У мене були молокомір, ареометр, лакмусовий папірець, спеціальний посуд (баночка) для аналізів, я вибірково перевіряла зібрану сировину...

Ціна була різною – залежно від жирності. Грошей не було, то я возила продукцію й нею розраховувалася зі здавачами молока. Коли підприємство очолив Віктор Володимирович, то він давав свої гроші, щоб розраховуватися з людьми. Він одразу сказав: «Я мушу де завгодно віднайти кошти, але з виробниками молока розраховатися до копійки!» І цього принципу він дотримується завжди.

Люди переконалися, що ми своєчасно розраховуємося, причому грошима, й охочих здавати молоко побільшало. Я вже сама не їздила, а набрала дівчат (у нас було 18 заготівельників), які збирали молоко в населення. А я стала працювати заступником директора по заготівлі.

Тоді цього зливного молока було море, але Віктор Володимирович сказав: це неперспективно, нам треба мати свою сировинну базу. Я не розуміла і говорила: навіщо? Адже навкруги стільки охочих здавати молоко – вибирай, яке завгодно.

У 1996 році ніхто й думки не мав, що з'являться великі сільськогосподарські підприємства, що селяни поступово відмовляться утримувати корів, бо це стане невигідним... А він наче бачив крізь роки! І завдяки цій далекоглядності наше підприємство стало сучасним, європейським. І продукція, яку ми виробляємо, теж європейська.

Віктор Володимирович запровадив на підприємстві контроль якості, налагодив роботу ветеринарної служби. Мені соромно згадувати мийку, яка була раніше: молоковози ледь обполіскували водою, й на тому все... А яку реконструкцію він провів!

Та найважливіше, на мою думку (і це я вам як голова профспілки скажу), це відношення адміністрації до працівників. Я багатьом розказую: як це добре, коли власник знаходиться поряд, а не десь там у Києві чи за кордоном. Немає оточення, наближеного до власника, немає брехні, яку йому переповідають... Коли виникає будь-яке питання, можна піти й оперативно його вирішити. Керівництво завжди знає, що відбувається на підприємстві, в колективі, воно повсякчас піклується про працівників, знає їхні інтереси...

Зарплати в усіх нормальні, й виплачуються вчасно. Не було жодного дня, щоб людям затримали зарплату хоча б на день або заборгували гроші господарствам чи населенню. Якщо банки десь збилися й затримали гроші, нам одразу телефонують: «А що трапилося?» Знаю ситуацію на інших підприємствах, то там заборгованості дуже великі, вони не розраховуються по кілька місяців.

А які умови праці на підприємстві! Соціальний пакет повністю дотримується. Крім того виплачують премії до свят, грошову допомогу. Профспілка теж надає допомогу людям.

На переважній більшості підприємств профспілок немає. А в нас є. Щомісяця бухгалтерія вираховує 2% із заробітної плати кожного члена профспілки, ці кошти акумулюються на окремому рахунку. А оскільки зарплати на підприємстві високі, причому виплачуються легально, то й кошти накопичуються чималі. Профспілка надає матеріальну допомогу у випадку хвороби працівника, на оплату операції, проведення обстеження на ковід. Виплачується матеріальне заохочення від профспілки за стаж роботи на підприємстві в день народження з круглою датою, а також при виході працівника на пенсію.

Валентина Іванівна Сенчук, заступник директора з виробництва:

– Мій трудовий шлях на підприємстві почався 2002 року з посади приймальника сировини. Відтоді минуло майже 20 років,

та я все добре пам'ятаю...

Тоді було ще старе приміщення, старе обладнання, старі установки аміачні. Та й обсяги виробництва не зрівняти з нинішніми: коли я прийшла, переробляли 50 т молока, а зараз – 300 т.

В обов'язки приймальника сировини входило приймати і резервувати молоко. Потім мене призначили маслоробом, і я не лише приймала молоко, а й працювала на маслолінії, де виготовляли масло.

Свого часу я закінчила Полтавський технікум харчових технологій зі спеціалізацією «М'ясо», довелося повторно закінчувати технікум із перекваліфікацією на молоко. Згодом я ще й заочно закінчила Київський інститут харчових технологій.

У 2005 році мене призначили технологом на час декретної відпустки основного працівника. Добре пам'ятаю, як у 2008 році ми запускали цех сиру кисломолочного та вчилися варити сир. Скільки зусиль, скільки душі було вкладено в цей процес!

Спочатку в нас було лише два сировиготовлювачі по 5 т кожен. Тобто одночасно заливали лише 10 т суміші. Сир виходив смачний, продукція швидко розкуповувалася, й кількість сировиготовлювачів поступово збільшувалася. Відповідно зростали й обсяги виробництва. Зараз ми одночасно переробляємо 160 т суміші, з них отримуємо 22 т сиру.

У 2011 році був збудований і розпочав роботу цех із виробництва плавленого сиру. П'ять років я його очолювала, налагоджувала роботу, а в 2016 році мене призначили заступником директора з виробництва. На той час воно значно зросло: у 2014 на підприємстві запустили цех з виробництва сухих молочних сумішей. Цього року він значно розширився за рахунок нових ліній для виробництва сироватки.

Підприємство не стоїть на місці, воно постійно розвивається, з'являється нове, сучасне обладнання, й це, безумовно, радує. Ну а я живу життям заводу, живу роботою, постійно контролюю виробничі процеси, нерідко навіть у вихідні приїжджаю на підприємство. Вдячна своїм батькам, що вони допомагали мені виховувати (по суті, самотужки виростили) мого сина. Він уже дорослий, студент Києво-Могилянської академії.

Зараз дістатися на завод зовсім нескладно: щодня курсує службовий автобус, який підвозить працівників. Але був час, коли доводилося добиратися з роботи й на роботу велосипедом. Інколи зміна закінчувалася о 2-й годині ночі, і я поночі велосипедом поверталася додому в Дзюбівщину, а вже о 6-й ранку треба було знову їхати на роботу...

Якось колега по роботі мені сказала: «Ви вийшли заміж за виробництво». Може, це твердження недалеке від істини. Я просто не мислю свого життя без заводу, без роботи. А в роботі для мене найважливіше – виготовити якісну продукцію й виконати планові показники.

Я ціную повагу людей, з якими працюю, люблю весь наш дружний колектив. І дуже поважаю власників підприємства та директора: вони розумні, інтелігентні, порядні люди.

Леся Сергіївна Коваленко, головний технолог:

– У роботі мені найбільше імпонує те, що постійно доводиться дізнаватися багато нової інформації, аналізувати її, робити щось нове. Спокійна робота не для мене – не люблю рутини.

Коли 17 років тому нам із чоловіком запропонували роботу на підприємстві, я була недавньою випускницею університету: лише 8 місяців працювала. Мене одразу призначили технологом, і я одна відповідала за цей напрямок роботи. Правда, обсяги виробництва тоді були не такими масштабними, як зараз. Був лише один цех у старому приміщенні, невеличке приміщення для приймання молока... Ось цієї адмінбудівлі тоді ще не було.

Неабиякою проблемою в той час були постійні відключення електроенергії. Несподівано зникав струм, і треба було всім нагадувати, щоб вимкнули апарати.

Попри труднощі, підприємство постійно розвивалося: з'явився цех плавлених сирів, потім цех сухого молока... Щоразу перед випуском нової продукції доводилося розробляти рецептуру й технологію, а потім контролювати готовий продукт. Траплялося й вносити зміни в існуючі технологію та рецептуру.

Зрештою охопити всі ділянки роботи одній людині виявилося не під силу. Технологічну службу розширили до трьох працівників. Правда, зараз ми працюємо лише удвох: я курую цех із виробництва сухих молочних продуктів і цех плавлених сирів, а технолог Михайло Олександрович Клименко відповідає за маслоцех і цех із виробництва сиру кисломолочного.

Як головний технолог я входжу в групу із впровадження нового обладнання. Перед тим, як закупити його, члени групи вивчають та обговорюють усі можливі варіанти. Зі свого боку аналізую температурно-технологічну схему обладнання: чи можливо буде дотримуватися температурних режимів (наприклад, для сквашування), яка тривалість цих процесів і т. д.

Нещодавно в маслоцеху запустили нове обладнання для фасування масла, а в цеху з виготовлення сухих молочних сумішей установили лінії для виготовлення сухої сироватки.

Перед тим, як закупити обладнання, до нас на підприємство приїжджало багато представників різних компаній, які рекламували свою продукцію. Ми уважно вивчали її параметри, щоб зробити виважений вибір. Уже коли змонтували нове обладнання, дізналися багато цікавого про технологію виробництва. Наприклад, якими мають бути параметри сировини, щоб вийшов якісний продукт. Нюансів дуже багато, й усі їх треба враховувати.

Одне слово, не можна стояти на місці, треба постійно вчитися, розвиватися. Саме це я найбільше ціную в своїй роботі.

Ірина Володимирівна Коржова, заступник директора з якості:

– Для мене робота на ПП «БіАГР» – це рівно половина життя: мені 54 роки, з них 27 років я працюю на ПП «БіАГР».

Свою трудову діяльність почала продавцем у магазині молочних продуктів (був такий у селі Красногорівка) – там продавали

морозиво та продукцію Білоцерківського молочного заводу.

Згодом працювала технологом, начальником виробничого цеху, де в невеликих приміщеннях виготовляли масло, сир «Лиманський» (до речі, він був дуже смачним і користувався великим попитом у покупців) та високоякісний казеїн технічний, про який знали в усій Європі.

На моїх очах на підприємстві відбувалася реконструкція з розширенням та переоснащенням виробництва.

Водночас з'влялося більше експлуатаційної документації на технологічне обладнання, а також документів, які регламентували виробничі та інші процеси, пов'язані з виробництвом. Усю цю інформацію потрібно було систематизувати, адже саме грамотна організація документообігу є запорукою успішної роботи кожної організації.

Розпочалося впровадження системи якості та безпечності. Це давало гарантії споживачам, що придбана продукція відповідає всім вимогам. Керівництво доручило мені займатися цією цікавою та важливою справою, яка тісно пов'язана з близькими для мене виробничими процесами.

На той час увесь адмінперсонал тіснився в маленькому адмінкорпусі, який тоді називався «контора». Навіть розкласти документи було ніде: у мене був лише стіл, і на ньому, в ньому та під ним лежали стоси папок – їх просто ніде було покласти. Був один комп'ютер на всіх, і ми по черзі на ньому працювали. Але я хочу наголосити, що навіть тоді, в той непростий час, на підприємстві думали про якість продукції, про те, як систематизувати всі попередні напрацювання.

На сьогодні на підприємстві успішно працює підрозділ контролю якості, який я очолюю і який аналізує можливі ризики, пов'язані з якістю та безпекою харчових продуктів. Система постійно вдосконалюється, адже недарма кажуть: «Немає межі досконалості».

Хотілося б наголосити, що досягти успіху нам удалося завдяки командній роботі всього колективу. Кожен працівник підприємства – це передусім командний гравець: відповідальний, добросовісний, старанний, порядний, причому в усьому – і в роботі, й у ставленні один до одного. І коли нова людина приходить працювати на ПП «БіАГР», то незабаром набуває якостей, які домінують у колективі. Адже інакше просто й бути не може...

Олена Анатоліївна Карташова, начальник господарства складського:

– 2002 року я влаштувалася на завод мийницею: мила танки зі шланга. Взувала чоботи по коліна, брала щітку-бочкомийку, засипала миючі засоби, залазила всередину танка й щіткою вручну терла йому боки. А в перервах між роботою мене ставили закачувати молоко в машини.

У спеку, морози, негоду сиділа зверху на молоковозі й тримала шланг, поки машина не наповниться молоком. Потім кричала приймальнику: «Виключай, повна бочка!»

З часом перейшла мити автоцистерни безпосередньо на мийці. Тут в мої обов'язки входила тільки мийка цистерн.

Пройшло десь півтора року, як мене перевели комірником у склад готової продукції. Я працювала разом із Кущ Валентиною Василівною. Ми видавали таро-пакувальні матеріали, завантажували виготовленою продукцією машини, які везли її на Харків, Кременчук, Полтаву, Миргород. На цьому географія поставок закінчувалася.

Тоді ще не було комп'ютерів, усю документацію ми виписували вручну. І машини завантажували та розвантажували теж вруч-

ну.

Потім я пішла в декретну відпустку. Коли дитині виповнилося 9 місяців, мене попросили вийти на роботу, але вже на склад товарно-матеріальних цінностей – там, де зберігаються запчастини до автомобілів. Я виписувала накладні, приходувала їх, видавала таро-пакувальні матеріали, запчастини...

Десь через рік повернулася на склад готової продукції. Він тоді розташовувався в підвалі. У моєму підпорядкуванні було від 50 до 55 чоловік. Люди дуже різні, але я з усіма знаходила спільну мову.

А в 2013 році за ініціативою Віктора Володимировича Кордубана біля складу сухого молока побудували нові склади готової продукції: великі, просторі, з найсучаснішим обладнанням. Працювати стало набагато зручніше. І місце було вибране дуже вдало – подалі від виробництва.

Тепер ми оснащені комп'ютерами, причому на комп'ютери встановлені дуже зручні програми. Товар скануємо сканером – як у магазині. Готову продукцію на склад доставляють автомобілі, а ми приймаємо й відвантажуємо її, потім видаємо...

Тепер білоцерківські масло й сир розвозять по всій Україні: на Київ, на Харків, у Дніпро, Запоріжжя, Миколаїв, Одесу... А сухе молоко постачають на експорт.

І хоча обсяги продукції зросли, в складському господарстві працюють усього 20 осіб. Це комірники, водії навантажувачів і підсобні робітники. В усіх стаж щонайменше п'ять років, усі дуже відповідальні в роботі, чесні й справедливі. Від добра добра не шукають! Тож і звільняються люди вкрай рідко, хіба що за сімейними обставинами. Колектив у нас гарний, дружний.

Я працюю з 8-ї ранку до 5-ї години вечора, а склад готової продукції – цілодобово.

Головне в моїй роботі – спілкування з людьми. Треба вміти правильно донести інформацію, озвучити завдання, які стоять перед колективом і кожним працівником зокрема. Розумієте, коли отримуєш задоволення від роботи, то мимоволі хочеться працювати ще краще!

Спілкувалася
Зінаїда МАТЯШОВА.

Історичне фото: О. Карташова наповнює молоковоз .

«БіАГР» – підприємство,

Напередодні професійного свята ми поспілкувалися з частиною великого колективу ПП «БіАГР». Ми попросили кожного розповісти про свій шлях на підприємстві та відповісти на запитання: «Що для вас ПП «БіАГР?» і «Що ви насамперед цінуєте в своїй роботі»?

Наші співрозмовники говорили про чудові умови праці, гідну заробітну плату, яка, до всього, виплачується стабільно (отже, дозволяє впевнено дивитися в майбутнє) та називали чимало інших переваг роботи на великому й успішному підприємстві. При цьому практично всі респонденти головними для себе вважають гарні стосунки у колективі й демократичні принципи керівництва.

Сергій Анатолійович Онокій, комерційний директор:

– У компанії працюю вже 9 років. І як це банально не звучить, але вся команда «Білоцерківської агропромислової групи» – друга родина для мене.

Пишаюся здобутками нашого комерційного департаменту, яких ми разом досягли впродовж останніх років. Зараз наша продукція представлена в усіх національних торгових мережах України: «АТБ», «Сільпо», «METRO», «Фора», «FOZZY». Пам'ятаю, як важко було заходити на національний ринок і доводити, що наші молочні продукти – кращі з кращих. А зараз компанія – у трійці найкращих серед українських виробників кисломолочного сиру. Й у п'ятірці серед виробників солодковершкового масла. Це наш спільний успіх, кожного працівника ПП «БІАГР».

Обсяги продажів постійно зростають. Зараз маємо потужні відділи продажів у Полтаві, Харкові, Києві, Західному регіоні. На цьому не зупиняємося, а завойовуємо нові території. Постійно збільшується штат працівників, у нашому департаменті працюють понад 160 людей. І це тільки початок. Нам легко і приємно продавати якісні молочні продукти!

Катерина Володимирівна Опря, фінансовий директор ПП «БіАГР»:

– На ПП «БіАГР» я працюю сім років. А загалом я й моя родина – переселенці з Донецької області. 2014 року ми переїхали з-під Горлівки у Велику Багачку.

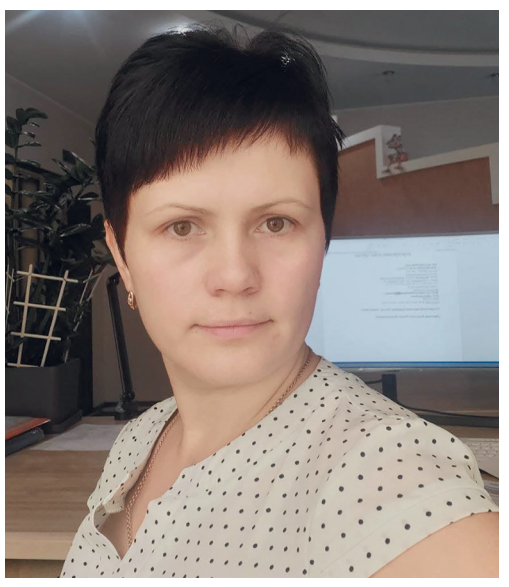

Моя кар'єра в Білоцерківці складалася досить успішно, адже на підприємстві цінують та заохочують ініціативних працівників. Починала я у відділі збуту. Потім мене перевели до відділу постачання на посаду товарознавця, згодом підвищили до заступника директора з постачання. А півтора роки тому призначили фінансовим директором ПП «БіАГР».

Безумовно, робота на цьому підприємстві – це беззаперечна можливість самореалізації та зростання. Зростання внутрішнього, професійного, морального. Це стабільність, яка є гарантованою як у матеріальній, так і в соціальній сфері. А ще це колосальний розвиток і досвід.

Не можу не відзначити й комфортні умови праці, які створюються завдяки піклуванню керівництва про персонал.

ПП «БіАГР» – це команда, в якій усі різні та особливі, але кожний – важлива ланка одного величезного механізму.

Будь-яка робота – це місце нашої професійної творчості, тому «БіАГР» – це така собі галерея різних, але професійних, досвідчених працівників, які всі разом формують якість продукції та її репутацію.

Руслан Сергійович Любін, начальник цеху з виробництва сухих молочних продуктів:

– За фахом я учитель історії, географії й економіки. Хоча у школі ніколи не працював: закінчивши університет, змушений був працювати вантажником у Миргороді. Коли оженився, переїхав у Велику Багачку й невдовзі влаштувався на ПП «БіАГР».

Добре пам'ятаю день, коли вперше приступив до роботи на підприємстві (таке не забувається). Було це 20 травня 2014 року.

Спочатку працював оператором розфасувально-пакувального автомату в цеху з виробництва сухих молочних продуктів. Цю посаду займав до 2015 року, потім мені запропонували стати апаратником у цьому ж цеху. Я відстажувався 15 днів і приступив до самостійної роботи.

А потім мене призначили старшим апаратником. У нас у цеху загалом вісім апаратників, із них четверо звичайних і четверо старших. То я був старшим апаратником (це як майстер виробництва). А потім хтось побачив у мене завдатки начальника цеху, й мене почали готувати на це місце.

Як готували? У вільний від основної роботи час я вивчав обладнання на підприємстві, бо на той час знав тільки те, що в моєму цеху. Допомагали начальники інших цехів, майстри, загалом усі, до кого звертався. Крім того читав спеціальну літературу.

Періодично мої знання перевіряли члени кваліфікаційної комісії, радили, на що звернути увагу. Передусім це директор Роман Володимирович Коваленко, тодішній інженер Валерій Володимирович Ляшенко, працівники відділу кадрів. Одне слово, я працював над собою, й мені в цьому допомагали інші.

13 листопада 2018 року мене призначили начальником цеху з виробництва сухих молочних продуктів. Попервах, звичайно, було складно. Опанування нової професії – це завжди труднощі. Найважче, мабуть, було налагодити ділові стосунки з підлеглими. У нас у цеху загалом 12 працівників: восьмеро апаратників і четверо операторів розфасувально-пакувального автомату. Вони працюють позмінно день/ніч по троє в зміні. Я працював із ними нарівні, а тут раз – і вже начальник. Не всі це сприйняли, довелося працювати над собою, а їх переконувати: це після роботи ви мої друзі, а на роботі – ви мої підлеглі, а я ваш начальник.

Я прийшов на підприємство, щоб прогодувати сім'ю, й не висував перед собою ніяких амбітних планів. Однак несподівано отримав визнання й підтримку. Я проникся роботою, постійно думаю про неї, переживаю, коли виникають якісь складнощі, шукаю найкращі шляхи їх розв'язання.

Я отримую задоволення від роботи, від перебування в колективі. У нас дуже гарний і стабільний колектив. Найдовше в цеху працюють Сергій Козельський, Ігор Явтух, Микола Нагога, Максим Подстриганов, Сергій Швець.

Для мене ПП «БіАГР», без перебільшення, – другий дім, дружина навіть дорікає мені за це. Я тут розвиваюсь як людина, як особистість. А це, повірте, не менш важливо, ніж зарплата.

Вікторія Григорівна Скорик, старший продавець магазину:

– Старшим продавцем я стала не одразу. Загалом на підприємство я прийшла в 2015 році. Спочатку працювала в маслоцеху маслоробом, а коли в сирцеху встановили нову лінію й почали випускати сир кисломолочний домашній, перейшла туди й працювала сироробом. Потім пішла в декретну відпустку,

після якої зовсім звільнилася з підприємства. Торік у Білоцерківці відкрився магазин після капремонту, і я влаштувалася туди продавцем. Десь через пів року чи трохи більше мене перевели на посаду старшого продавця.

У нас двоє старших продавців: я й Валентина Олександрівна Костроміна. Ми все робимо разом: радимося, замовляємо товар, приймаємо його, складаємо графік роботи продавців... Дівчатами керуємо разом. Усього й не перелічити!

У нашому магазині дуже широкий асортимент товарів: харчові продукти, миючі засоби... А ще ж у нас є кава й випічка. Обсяги торгівлі величезні! За день магазин обслуговує понад пів тисячі покупців.

Працюємо з постійними постачальниками, їх кілька десятків. Вони самі привозять товар, який ми попередньо замовляємо. Робота мені дуже подобається, особливо те, що доводиться багато спілкуватися з людьми: і з колегами, і з постачальниками. Та й з покупцями теж. Покупець, як кажуть, завжди правий, тож ми намагаємося догоджати нашим відвідувачам, допомагаємо вибрати потрібний товар, щоб вони залишилися задоволені обслуговуванням і приходили ще.

Анна Іванівна Похідняк, головний бухгалтер:

– Цього року виповнилося 13 років відтоді, як стала працювати бухгалтером на ПП «БіАГР». Перейшла сюди з ТОВ «Білагро».

Для мене ПП «БіАГР» – це, безумовно, частина життя, причому приємна й результативна. Звичайно, це й гарна зарплата для нормального існування, а також відчуття стабільності та впевненості в завтрашньому дні.

Не менш важливе й те, що тут я отримала можливість реалізуватися як фахівець. Головним бухгалтером я працюю п'ятий рік. Мабуть, кожному приємно, коли його поважають, цінують його знання, досвід, прислухаються до його думки. Це дає такий потужний стимул до подальшої праці!

Щоранку я із задоволенням поспішаю на роботу. Чомусь вважається, що в жіночому колективі працювати складно: плітки, інтриги, заздрощі. Може, десь таке і є, але тільки не в нас. У нас чудовий колектив, між усіма нами щирі, довірливі стосунки. Усі справжні професіонали, переймаються роботою, відповідальні й віддані рідному підприємству. Разом ми одна родина, одна команда.

Та найголовніше, на мою думку, те, що в нас на підприємстві дуже демократичне керівництво. Окрім того, що вони дбають про умови праці своїх підлеглих (а це й зручний офіс, і найсучасніша техніка, й найновіші бухгалтерські програми, з якими легко та зручно працювати), усі керівники відкриті до спілкування. До них можна прийти в будь-який час і з будь-яким питанням, й вони не виставлять тебе за двері: «Почекай, я зайнятий, прийди іншого разу». Навпаки, вислухають, зрозуміють, дадуть слушну пораду.

Бухгалтерію образно називають фінансовим серцем підприємства. Мені приємно усвідомлювати, що я теж зробила якийсь внесок (нехай навіть маленький) у те, що фінансове серце ПП «БіАГР» б'ється чітко, наче годинник.

Юлія Михайлівна Сиротюк, начальник відділу кадрів:

– Я працюю на ПП «БіАГР» із липня 2011 року. Тоді я заочно навчалася в Полтавській державній аграрній академії – здобувала фах менеджера-економіста. Починала свій трудовий шлях менеджером із регіонального розвитку, потім працювала бухгалтером, а з 2017 перейшла у відділ кадрів на посаду економіста з праці.

У грудні 2020 року мене призначили начальником відділу кадрів. Відділ наш невеликий, усього двоє працівників: начальник та інспектор з кадрів. Але його роль у діяльності всього велетенського колективу важко переоцінити.

Знайти гарного працівника – головне і першочергове завдання кадрової служби. На перший погляд, це не здається чимось складним. Але наша команда працює над тим, щоб не просто знайти, а виділити серед багатьох претендентів саме ту людину, яка зможе максимально ефективно долучитися до спільної справи. Дуже важливо, щоб людина працювала на своєму місці, а для роботи їй були створені відповідні умови (а у нас це саме так і є) – лише тоді працівник зможе досягти бажаного результату в компанії.

Я планувала працювати в галузі фінансів, та несподівано виявилося, що мені дуже подобається спілкуватися з людьми, обмінюватися інформацією, а особливо – емоціями.

Ці задатки розкрилися саме під час роботи на підприємстві. Я дуже вдячна керівникам підприємства, що вони помітили їх, розкрили, розвинули. Моя робота мені надзвичайно подобається. І приносить неймовірне задоволення. Це, як кажуть, моє.

Загалом робота на ПП «БіАГР» дає можливість рости, розвиватися, відкривати в собі здібності, про які ти, можливо, й не здогадувався.

Олександр Ігорович Мищенко, начальник сирцеху:

– До того, як прийти працювати на підприємство, я закінчив Полтавський технікум харчових технологій та встиг попрацювати на молокопереробних підприємствах у Пирятині й Лубнах. Водночас заочно навчався в Київському університеті харчових технологій, закінчив його у 2014 році.

Я свідомо обрав фах технолога харчової промисловості, тож можливість працювати за фахом для мене дуже важлива.

Ми з дружиною жили в с. Снітин Лубенського району. Коли дізналися, що є таке підприємство в Білоцерківці, у квітні 2015 року разом приїхали на ПП «БіАГР», записалися на співбесіду, потім приїхали ще раз, щоб поговорити з керівництвом.

Мене взяли на роботу виробником сиру, а дружину – лаборантом. Зараз вона працює

де хочеться працювати

мікробіологом. А я пройшов шлях від виробника сиру до майстра і начальника цеху.

Спочатку ми знімали квартиру, потім нам дали гуртожиток, а через деякий час – службове житло. Це квартира в будинку на два хазяїни.

Робота мені надзвичайно подобається й приносить величезне задоволення. Плюс стабільна заробітна плата та вчасна її виплата. Затримок не буває. Ще один великий плюс – це службова квартира. І це не просто значно комфортніші умови, ніж у гуртожитку чи найманій квартирі, а ще й визнання, повага з боку керівництва. Такі нюанси я добре розумію й ціную...

Серед усіх переваг роботи на ПП «БіАГР» мабуть, першочергове значення для мене відіграє можливість працювати за фахом. Перекваліфіковуватися на іншу роботу не маю бажання: я навчався, здобував знання, й хочу їх застосовувати на практиці.

Дмитро Вікторович Борисов, старший юрист:

– Добре пам'ятаю той день, коли прийшов працювати на підприємство. Це було 6 грудня 2013 року.

До цього я працював у Полтаві в Головному управлінні Пенсійного фонду України в Полтавській області, та потім змінив місце проживання й переїхав у Миргород. Моя колишня колега розповіла про вакансію юрист-консульта на ПП «БіАГР», і я вирішив спробувати.

Так склалася ситуація, що саме в цей час на підприємстві звільнилися двоє юристів: один – незадовго до того, як я прийшов працювати, а другий – на наступний день.

Для мене це був справжній «курс молодого бійця». Зараз у юридичному відділі четверо працівників, однак тоді, на початку моєї роботи на підприємстві, тривалий час я сам виконував усю роботу. А це юридична оцінка проектів рішень, наказів, розпоряджень, договорів, контрактів, а також супровід під час укладання останніх, контроль за їх виконанням. А ще ж підготовка претензій, судових позовів, відстоювання інтересів підприємства в судах.

Мушу чесно сказати: політика підприємства налаштована на врегулювання конфліктних ситуацій без судових розглядів. Судові засідання потребують багато часу на підготовку та участь у них, вони тягнуться місяцями, а іноді й роками, тож остаточного рішення доводиться чекати дуже довго. Усе це разом потребує неабияких фінансових витрат.

Але врегулювати ситуацію на початковому (досудовому) етапі вдається не завжди. Нерідко доводиться оскаржувати рішення контролюючих органів. На жаль, податкові органи часто неправомірно нараховують додаткові податкові зобов'язання та накладають штрафні санкції. А ми не погоджуємося з цим, і наша юридична служба готує заперечення на перевірки, оскаржує ці рішення в суді.

Прикро це говорити, але податкова система України не є помічником і підтримкою бізнесу. Через «дірки» в законодавстві стосовно врегулювання прав підприємств «Білоцерківська агропромислова група», яка повністю сплачує всі державні податки, змушена самотужки боротися з неправомірними мільйонними санкціями.

Хотілося б вірити, що найближчим часом держава більше підтримуватиме виробників українських продуктів. Наше підприємство вже зайняло вагому нішу на ринку і має розвиватися далі, а ми продовжуємо щоденно боротися зі стосами паперів, уповільнюючи цей прогрес.

Треба сказати, ми маємо кілька виграних справ, коли в судовому порядку вдалося довести некомпетентність (чи, може, упередженість) податківців. Зараз триває судовий розгляд ще двох наших позовів щодо проведених перевірок.

Загалом юридична служба – це та структура, яка допомагає рідприємству працювати ефективно. Абсолютно всі документи, договори страхування, виробничі оформлення, відвантаження тощо проходять через юридичний відділ.

Підприємство повністю забезпечує нас матеріально-технічною базою на робочому рівні, і ми із задоволенням виконуємо свої обов'язки. Надихає думка, що працюємо на великому, успішному, європейського рівня підприємстві. Допомагає й моральна атмосфера в колективі, увага та піклування керівництва про кожного працівника. Тому головним у своїй роботі вважаю передусім можливість самореалізації та нормальні людські стосунки.

Тетяна Вікторівна Гніда, головний економіст:

– У своїй роботі на ПП «БіАГР» найбільше ціную те, що працюю на виробництві. Попередньо я мала досвід роботи в компанії, яка займалася торгівлею. Однак коли підприємство саме щось виробляє, створює, це набагато цікавіше. Таке підприємство має перспективу.

Справді, «Білоцерківська агропромислова група» постійно розвивається, причому динамічно. За останні п'ять років (саме стільки я працюю на підприємстві) суттєво збільшилися як обсяги реалізації, так і асортимент продукції.

У 2016 році дізналася про те, що ПП «БіАГР» шукає економічного аналітика. А я раніше якраз цим і займалася: аналізувала фінансову діяльність підприємств та виявляла їхні сильні й слабкі сторони. Певний час працювала в німецько-українській компанії... Одне слово, подала резюме, успішно пройшла співбесіду та приступила до роботи.

Була домовленість, що я не тільки зроблю фінансовий аналіз, а й запропоную своє бачення, як налагодити фінансовий облік на підприємстві. Через два місяці я виконала своє завдання, надала звіт, за результатами якого мені запропонували посаду економіста (тоді він був один). А потім обсяги роботи розширилися, взяли ще одну людину, і я стала головним економістом.

Тоді я запропонувала іншу систему оцінки виробленої продукції. Справа в тому, що сформувати ціну на вироблену продукцію дуже важливо. При цьому треба врахувати всі ймовірні затрати. Якщо щось не врахуєш, припустишся помилки, можна вийти на ціну, привабливу на ринку, але при цьому не отримати прибутку. Значить, підприємство не зможе розвиватися.

А ПП «БіАГР» розвивається, стає сучаснішим. Приємно усвідомлювати, що в цьому є часточка й моєї праці. А загалом рецепт щасливого життя відомий: треба із задоволенням іти на роботу й так само із задоволенням повертатися додому. Я щаслива, бо в мене це виходить!

Оксана Мефодіївна Стець, директор з маркетингу:

– Мені випала честь будувати маркетинг у компанії з нуля. Я представляю новостворений відділ маркетингу та молоду амбіційну команду.

Найбільше щастя для маркетолога – любити продукт, із яким працюєш. Ми маємо чималий досвід просування різних брендів, роботи в компаніях різних рівнів, і нам є з чим порівняти. Складно закохати людей у бренд і продукт, якщо в них не віриш. Але, на щастя, у нас усе навпаки. Нашій команді легко розповідати людям про БІЛОпродукти, адже ми впевнені в їхній якості та унікальних рецептурах. Вдячні усій команді БІАГР за можливість працювати та бути чесними зі споживачами. Все буде БІЛО – це не просто слоган бренду, а ідея та енергія, яку ми посилаємо нашим клієнтам!

Бренд з нуля – нелегка задача, але ми з нею 100% впораємося. І про БІЛО знатимуть у кожному українському місті. Адже БІЛО – це прорив на національному молочному ринку!

Наталія Олександрівна Іщєнко, заступник директора з логістики та транспорту:

– Я взагалі переселенка з Донецької області. У 2015 році переїхала в Миргород, а 11 травня 2016 року влаштувалася на ПП «БіАГР» нічним касиром.

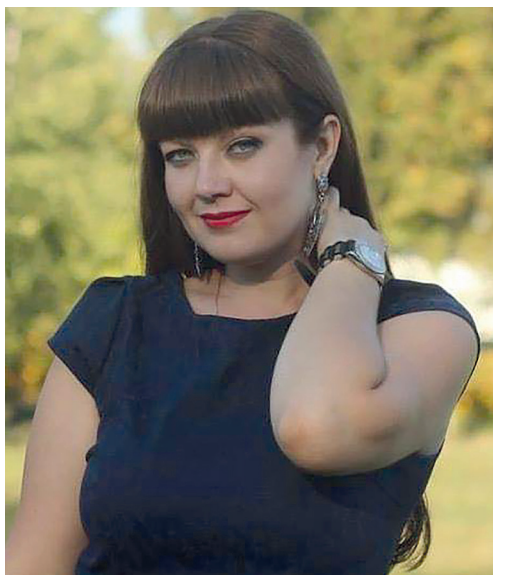

Їздила на роботу автобусом підприємства: приїжджала о пів на сьому вечора й працювала до 8-ї години ранку. Так тривало близько двох місяців. Потім мені запропонували посаду бухгалтера по зарплаті, після цього працювала бухгалтером по транспорту, заступником головного бухгалтера... Зрештою Роман Володимирович Коваленко запропонував посаду заступника директора з логістики.

Свого часу я закінчила Макіївський економіко-гуманітарний інститут за фахом «Облік і аудит», працювала провідним ревізором у Контрольно-ревізійному відділі свого міста, згодом перейшла в ТОВ «Амстор» – це мережа супермаркетів по всій Україні. Логістикою раніше не займалася, але ця робота мені надзвичайно сподобалася.

Завдання, яке стоїть перед логістами, дуже відповідальне: треба розробити економічно найвигідніший спосіб, щоб забрати й доставити на підприємство молоко, щоб розвести по всій Україні вироблену продукцію...

Багато людей залюбки дивляться детективи, в яких слідчі розплутують загадкові злочини, дехто у вільний час сам розгадує кросворди, сканворди, складає пазли і тому подібне.

Наша робота чимось схожа на цю діяльність. Принаймні, вона потребує чіткого аналізу, математичного розрахунку, загалом логічного мислення. А ще – злагодженої командної роботи багатьох служб нашого підприємства.

Так, відділ збуту збирає від наших споживачів замовлення та формує заявки на постачання готової продукції, після чого скидає їх логістові Ігореві Володимировичу Кушніренку. Це він розробляє всі маршрути, враховуючи обсяг вантажу, пункт призначення і т. п. Виконати це завдання треба швидко: маршрути розробляються сьогодні на завтра.

Обсяги молока, яке підприємство забирає в господарствах та в населення, щодня приблизно однакові, тому на маршрутах курсує один і той же транспорт, тут усе відбувається чітко й за графіком. Та й водії тут досвідчені, починали працювати як мінімум 10 років тому, досконало знають свої маршрути і вже наче рідні в господарствах.

Однак при доставці готової продукції можливі найрізноманітніші ситуації. Ми завжди враховуємо потреби споживача, а він може замовити, образно кажучи, сьогодні 2 т продукції, а завтра – 20 т.

Хотіла б зазначити, що всі водії, а також механіки, слюсарі, інженери, представники інших професій дуже відповідальні. У нас загалом підібрався великий, цікавий, напрочуд дружний і згуртований колектив. Усі розуміють важливість своєї ланки роботи, виконують її добросовісно й допомагають один одному.

На нашому підприємстві запроваджено обов'язковий передрейсовий огляд усіх транспортних засобів, він відбувається не формально, а належним чином. Проте все ж іноді виникають форс-мажорні обставини: ви ж знаєте, які дороги в Україні, можна залетіти в яму чи вибоїну й пошкодити автомобіль. Машини – це, якщо хочете, теж живий організм...

Трапляється, що й уночі піднімаємо механіків та направляємо їх до несправного техзасобу. Ось нещодавно був випадок, коли по дорозі до Дніпра зламався автомобіль. О 5-й ранку вислали механіків, вони доїхали до місця пригоди, полагодили машину, й вона своєчасно доставила вантаж.

Такі випадки трапляються нечасто, та все ж бувають. Колись, пригадую, виникли проблеми з автобусом, який возить працівників на підприємство. Добре, що водії приходять на роботу завчасно, тож ми встигли вислати резервний автобус і резервного водія, й затримок із доставкою працівників не виникло.

Моя ланка роботи мені надзвичайно подобається, бо щоразу виникає щось нове. Постійно доводиться розвиватися, вдосконалювати свої вміння, навички. Часто вирішую складні й нестандартні ситуації, а для мене чим складніше завдання, тим більше задоволення від його вирішення!

Подобається й те, що робота наповнена спілкуванням із людьми, і це не лише водії, механіки. У нас на підприємстві є спеціальна техніка: кран, вишка. Зараз, наприклад, ПП «БіАГР» допомагає будувати дорогу в Білоцерківці.

Найбільше мені подобається колектив підприємства, а також керівництво: воно демократичне, просте в спілкуванні, з величезним розумінням ставиться до підлеглих і намагається задовольнити всі їхні потреби. Таке трапляється дуже рідко.

Спілкувалася
Зінаїда МАТЯШОВА.

<u>Від редакції.</u> У США поширена думка, що всі американці мають рівні можливості, кожен може досягти успіху й навіть стати президентом країни завдяки працелюбству, розуму, енергії та наполегливості. Поняття «американська мрія» часто використовують як ілюстрацію демократичних цінностей, що об'єднують американське суспільство.

Схоже, що на ПП «БіАГР» панують такі ж цінності, тут помічають та поважають розумних, ініціативних і працьовитих людей, створюють усі можливості для того, щоб вони повністю розкрили свої здібності. Певно, саме тому всі вони вважають себе єдиною командою та пишаються належністю до неї.

Тож побажаємо щастя великій БІАГРівській родині! Хай кожен її працівник щодня з радістю приходить на роботу у рідний колектив і своєю натхненною працею примножує здобутки підприємства. Хай зростає добробут у кожній працелюбній сім'ї, а подякою за сумлінну працю стануть повага колег, кар'єрне зростання і гідна зарплата!

Дні народження відзначають члени нашої громади:

30 вересня
СЕМУКА СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ,
учасник бойових дій
(с. Рокита) – 55 років;

5 жовтня
ДІГТЯР СТЕПАН ЛУКИЧ
(с. Корнієнки) – 85 років;

7 жовтня
ЗАЛИВЧА НЕОНІЛА ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 80 років;

8 жовтня
РЯСНА МАРІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Рокита) – 85 років;
САМОЙЛЕНКО
СТАНІСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Бірки) – 70 років;
ГЛУШИЧ ІВАН ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

10 жовтня
СРІБНА НІНА ІВАНІВНА
(с. Бірки) – 80 років;
РІЗНІЧЕНКО НАДІЯ ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

11 жовтня
ГОЛОВКО ВІРА ОСТАПІВНА
(с. Бірки) – 85 років;
ГРИШКО ЯКІВ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Рокита) – 70 років;
ТУРЧЕНКО ЛЮДМИЛА ІВАНІВНА
(с. Огирівка) – 60 років;

13 жовтня
ПИДЯК АНДРІЙ ЙОСИПОВИЧ
(с. Цикали) – 75 років;
ЦІРЦЕНС ГАННА ОЛЕКСІЇВНА
(с. Рокита) – 65 років;
МИКОЛАЄНКО
ВОЛОДИМИР ДАНИЛОВИЧ
(с. Рокита) – 65 років;

15 жовтня
БОЙКО ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(с. Рокита) – 60 років;

16 жовтня
ДУЛИЧ ГАННА ГРИГОРІВНА
(с. Дзюбівщина) – 70 років;
КУДРЯ ЛЮБОВ ІВАНІВНА;
(с. Дзюбівщина) – 65 років;
ГАРНИЙ ВІКТОР АНДРІЙОВИЧ
(с. Рокита) – 65 років;

17 жовтня
НЕПРАН ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(с. Огирівка) – 65 років;

18 жовтня
КУЩ МИКОЛА ПЕТРОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

19 жовтня
САДОВА ВАЛЕНТИНА ПЕТРІВНА
(с. Огирівка) – 60 років;

21 жовтня
МИХАЙЛЕЦЬ ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА
(с. Рокита) – 75 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм щасливих та радісних днів, козацького здоров'я, бадьорості, оптимізму, достатку й благополуччя, любові ближніх та поваги оточуючих.

В цей дорогий для серця день
Бажаєм квітів і пісень!
Від друзів – щирих привітань,
Від зірок – здійснення бажань!

Від сонця – світла і тепла,
Щоб доля щедрою була!
І не спинити часу лік,
Нехай щастить весь довгий вік!

«Горлицю» та «Яснозір'я» покажуть у «Країні пісень»

Щонеділі о 15.00 на телеканалі «UA: Перший» виходить фольклорна музична програма «Країна пісень». Ведучі етноспівачка Іванка Червінська та народний артист України Сергій Фоменко (фронтмен і лід-вокаліст фолк-рок-гурту «Мандри» Сергій Фома) знайомлять глядачів із унікальними виконавцями «з народу». Вони розповідають життєві історії цих людей та записують пісні (як популярні, так і рідкісні) в їхньому виконанні. Також у кожному випуску герої готують страви за старовинними рецептами.

Найближчим часом одна з передач розповість про два колективи з нашої громади – народні фольклорні ансамблі «Горлиця» та «Яснозір'я». Зйомки відбулися 23, 25 та 26 вересня в Красногорівці, Білоцерківці та Миргороді.

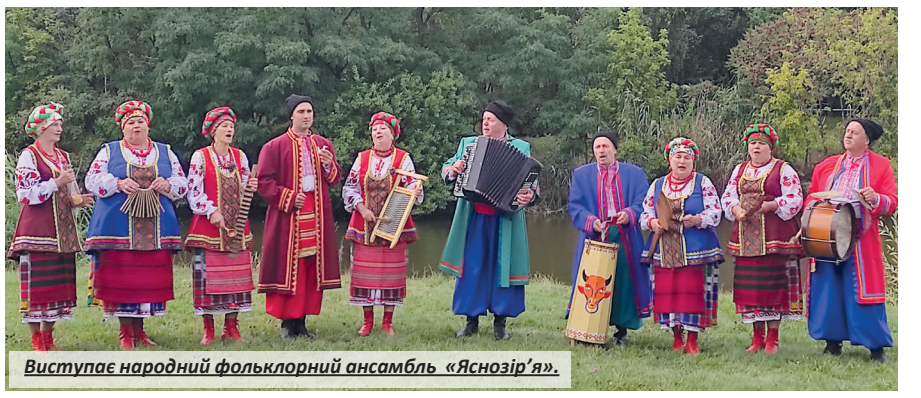
Виступає народний фольклорний ансамбль «Яснозір'я».

Так записували виступ «Горлиці».

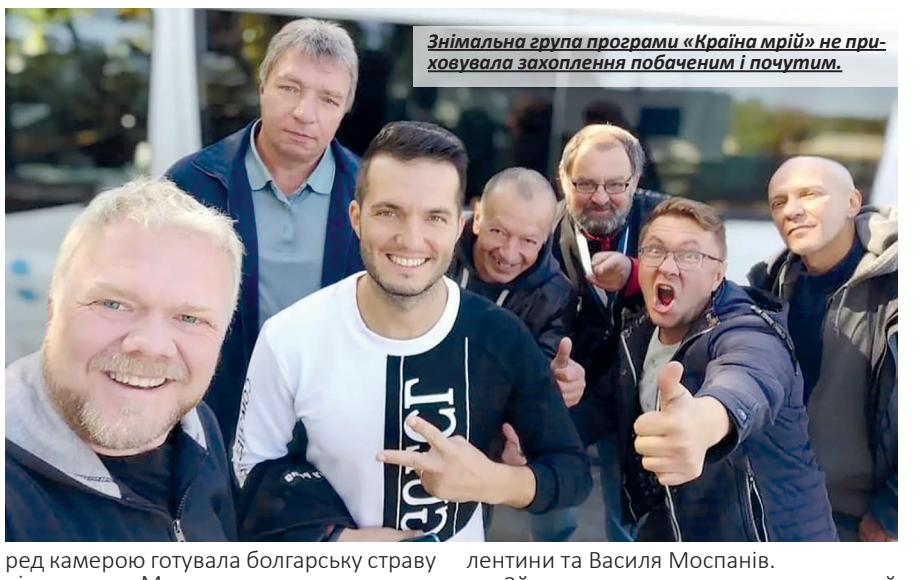
Знімальна група програми «Країна мрій» не приховувала захоплення побаченим і почутим.

Потрапити на телебачення було непросто

Ініціювала цю подію творча і невгамовна завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Андріївна Лук'янець.

– Давно виношувала ідею потрапити на телебачення, – розповідає вона. *– Свого часу надсилала заявку на програму «Фольк-music», та коли до наших колективів дійшла черга, програма припинила своє існування. Коли ж з'явилася програма «Країна пісень», я одразу знайшла її контакти й подала матеріали на всі народні колективи, які є у нас у громаді. Через пів року мені зателефонувала редакторка й повідомила, що їх зацікавили два колективи: «Яснозір'я» та «Горлиця», але вони знімatимуть передачу про якийсь один, ми маємо самі визначитися, який колектив представити.*

Це був непростий вибір, адже колективи дуже різні: як за репертуаром, так і за манерою виконання.

– Для мене обидва колективи безцінні, виділити з-поміж них кращий не можу, – продовжує Наталія Андріївна. *– Мені вдалося переконати редактора, що передача тільки виграє, коли в ній візьмуть участь обидва колективи. Зйомки призначили ще на весну, але через карантинні обмеження їх відклали. У вересні знімальна група приїхала на Полтавщину, щоб відзняти шість колективів із нашої області. Приємно, що два із цих шести – наші.*

Неформальне спілкування

Якщо коротко охарактеризувати три дні зйомок, то це був суцільний подив. Артисти-аматори вперше брали участь у такому дійстві, для них усе було незвичним і трохи дивним. Приємно дивувало, що восьмеро членів знімальної групи на чолі з редактором Дмитром Омельченком, усі — молоді й захоплені, були по-справжньому залюблені в українську народну пісню, традиції. Самі ж приїжджі зізналися: для них стало відкриттям, що люди в селі живуть не гірше, ніж у місті.

Спілкуючись у неформальній обстановці, столичні гості розпитували про життя в громаді, наявність роботи, можливостей для змістовного дозвілля. Вони одразу ж звернули увагу на сучасний спортивний майданчик та зону відпочинку з фонтаном навпроти ПП «Білоцерківська агропромислова група». Не залишилися поза увагою й контейнери для роздільного збирання паперу й пластику — те, що для нас давно стало цілком звичним, що ми сприймаємо як неодмінний атрибут життя.

Дехто з членів знімальної групи, побувавши вдома в подружжя Валентини та Василя Моспанів, зізнався: уперше бачить, як ростуть перець, баклажани, цвітна капуста, помідори, кавуни. А скуштувавши домашніх овочів, усі визнали: вони смачніші, ніж ті, що продаються в супермаркетах.

Та чи не найбільше приїжджі були вражені високою виконавською майстерністю аматорських колективів, а також багатими сценічними костюмами, загалом матеріально-технічним забезпеченням закладів культури. Вони не очікували побачити такий рівень життя й культури в селі.

На зйомки їздили в Миргород

Першого дня знімальна група побувала вдома в учасниці народного аматорського фольклорного ансамблю «Горлиця», жительки с. Красногорівка Євгенії Миколаївни Харченко. Вона перед камерою готувала болгарську страву під назвою «Манжа».

Такої назви ви не знайдете в джерелах, бо це назва місцевого населення. Євгенія Миколаївна замолоду проживала в м. Бердянськ Запорізької області, де було змішане населення: болгари, греки, росіяни, українці. Жінка завжди любила готувати, часто куховарила на весіллях і до сьогодні цікавиться кулінарними новинками. Про це вона й розказала в своєму інтерв'ю.

А Євдокія Костянтинівна Черних розповіла, що саме 23 вересня було б 103 роки її мамі, від якої, з Божого благословення, вона й отримала талант співати, та вперше виконала пісню на слова Тетяни Домашенко, присвячену мамі.

Учасниці ансамблю «Горлиця» Алла Іванівна Стеценко, Тетяна Миколаївна Іващенко, Крістіна Карташова теж дали інтерв'ю. Вони розповідали про свої захоплення, любов до української пісні та традицій рідного краю, свій шлях до успіху.

У зйомках взяли участь і учасниці підготовчої групи. Діти разом із дорослими співали свої улюблені пісні та із задоволенням розповідали ведучому, чому співають у «Горлиці».

Запис виступів обох колективів відбувся 25 вересня на території курорту «Миргород». У райцентр артисти приїхали автобусом, який надала Білоцерківська сільська рада.

«Горлиця» виконала дві різнопланові українські народні пісні: «Туман яром» і «Посіяла баба конопель», а «Яснозір'я» – народні пісні «Очерет» та «Ой ти Колю». Їх члени знімальної групи чули вперше.

– Знімальна група була вражена оригінальною манерою виконання та супроводом багатьох музичних інструментів (баян, барабан, бугай, тріскачка, рубель, пральна дошка, гребінець і пляшка з кукурудзою), – свідчить учасниця ансамблю «Яснозір'я» Валентина Вадимівна Моспан.

Після запису виступів запустили дрон, який продовжив уже панорамні зйомки з висоти пташиного польоту.

Досвід і визнання

Наступного дня члени знімальної групи побували вдома в подружжя Валентини та Василя Моспанів.

Зйомки розпочалися в саду, який налічує понад 60 сортових фруктових дерев (груші, яблуні, абрикоси, сливи, алича), власноруч посаджені подружжям. Ведучий програми «Країна пісень» Сергій Фоменко вів розмову з Василем, допомагаючи збирати яблука.

Потім пішли разом готувати страву, яка називається «Мішанина». В родині її готують з діда-прадіда (Василь Васильович народився на Тернопільщині, де готують цю страву раз на рік – на Великдень). Валентина й Василь по черзі розповідали, як познайомилися, про свій рід і, звісно ж, про колектив, а потім Сергія запросили на репетицію ансамблю.

– Ви б тільки бачили, з якими широко розкритими очима, з яким захопленням слухав ведучий наші пісні! Він познайомився з кожним учасником, розпитував їх про те, як вони потрапили в ансамбль, про музичні інструменти, якими вони володіють, хто їм придбав сценічні костюми, – розповідає В. В. Моспан. – Аматори Наталія Павленко, Анатолій Гнідаш, Микола Пипко докладно відповіли на всі запитання. Насамкінець ведучий запропонував разом зробити імпровізовану композицію.

По закінченню зйомок, не приховує Валентина Вадимівна, були і шкварка, і чарка, і пісня. І додає: столичним гостям дуже сподобалася продукція торгової марки «Білоцерківське», яка, звичайно ж, була на щедрому столі, особливо припали до душі плавлені сирки «Шоколадний» і «Дружба».

– Упродовж трьох днів зйомок аматори відчули себе справжніми зірками, – підсумовує Н. А. Лук'янець. – *Для нас, працівників культури,* можли*вість поспілкуватися і попрацювати з професіоналами загальноукраїнського телеканалу – це величезний досвід і визнання. Дякуємо сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку за підтримку.*

Тепер і артисти, й жителі Білоцерківської громади з нетерпінням чекають, коли передача вийде на екрани.

Дарина СОЛОДКА.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121420. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua Тел. редакції: (050)216-00-69, (098)709-89-01.